

ਬਲਕ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਚੇ ਪੂਜਣਵਾਲੇ ਆਤਮੇ ਅਰ
 ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੂਜਣਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਤਾ ਐਸੇ ਪੂ-
 ਜਣਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ੨੪
 ਉਹ ਜੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ, ਸੇ ਜਰੂਰ ਹੈ, ਜੋ ਆਤਮੇ ਅਤੇ
 ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਪੂਜਣ। ਇਸਤੀ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ੨੫
 ਜਾਲਦੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਮਸੀਹ, (ਅਰਥਾਤ ਖ੍ਰੀਸਟ,) ਆਉਂਦਾ ਹੈ;
 ਜਾਂ ਉਹ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਛ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ। ਜਿਸੁ ਨੈ ੨੬
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ, ਸੇ ਉਹੋ
 ਹਾਂ। ਇਤਨੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੈ ਆਕੇ ਅਚੰਤਾ ਕੀ- ੨੭
 ਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਤੀਮੀਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੈ ਨਾ ਕਿ-
 ਹਾ, ਜੋ ਤੂੰ ਕੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ੨੮
 ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਤੀਮੀਂ ਆਪਣਾ ਘੜਾ ਉੱਥੇ ਛੱਡਕੇ ਨਗਰ
 ਵਿੱਚ ਗਈ, ਅਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਚੱਲੋ, ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖੋ,
 ਕਿ ਜਿਸ ਨੈ ਸਭ ਕੁਛ ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ; ਕਿ ਆ ੨੯
 ਉਹ ਮਸੀਹ ਤਾ ਨਹੀਂ? ਤਦ ਉਹ ਨਗਰ ਤੇ ਨਿੱਕਲਕੇ ਤਿਸ ਪਾਸ
 ਆਏ ॥ ੩੦

ਇਤਨੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੈ ਤਿਸ ਤੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਹੇ ਰੱਬੀ, ੩੧
 ਕੁਛ ਖਾਹ। ਪਰ ਤਿਸ ਨੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਖਾਲ ਵਾਸਤੇ ੩੨
 ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਹੈ, ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦੇ।
 ਇਸ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖਾਂ ਨੈ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ, ਕਿ ਆ ਤਿਸ ੩੩
 ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਲਿਆਇਆ ਹੈ? ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ੩੪
 ਆਖਿਆ, ਮੇਰਾ ਭੋਜਨ ਇਹ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਭੋਜਣਵਾਲੇ ਦੀ
 ਮਰਜੀ ਮਾਫਕ ਚੱਲਾਂ, ਅਰ ਤਿਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਕਰਾਂ। ਕਿ- ੩੫
 ਆ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ, ਕਿ ਹੋਰ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਹਨ; ਤਦ ਫਸਲ
 ਹੋਵੇਗੀ? ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ

੩੬ ਚੱਕੇ, ਅਰ ਖੇਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖੇ, ਜੋ ਬਾਢੀ ਲਾਇਕ ਪੱਕ ਚੁੱਕੀਆਂ
 ਹਨ। ਅਰ ਉਹ ਜੋ ਬੱਢਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਮਜ਼ੂਰੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਸਦੀ-
 ੩੭ ਪਕ ਜੀਉਲ ਵਾਸਤੇ ਫਲ ਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਬੀਜਲਵਾਲਾ
 ਅਰ ਬੱਢਲਵਾਲਾ ਦੋਵੇਂ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਲ। ਅਰ ਤਿਸ ਪੁਰ ਇਹ
 ਕਹਾਉਤ ਸੱਚੀ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਇੱਕ ਬੀਜਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਦੂਜਾ
 ੩੮ ਬੱਢਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਉਸ ਫਸਲ ਦੇ ਬੱਢਲ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ
 ਹੈ, ਕਿ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਲੋਕਾਂ
 ਨੈ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ, ਅਰ ਤੁਸੀਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਵੜੇ
 ਹੋ ।

੩੯ ਅਤੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਥੇਰੇ ਸਾਮਰੀ, ਉਸ ਡੀਮੀਂ ਦੀ ਸਾਖੀ
 ਦੇਲ ਕਰਕੇ, ਕਿ ਉਸ ਨੈ ਸਭ ਕੁਛ ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ,
 ੪੦ ਤਿਸ ਪੁਰ ਪਡੀਜੇ। ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਸਾਮਰੀਆਂ ਨੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ
 ਆਏ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੁ। ਸੇ
 ੪੧ ਉਹ ਦੇ ਦਿਨ ਉੱਚੇ ਰਿਹਾ। ਅਰ ਉਨਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਬਥੇਰੇ ਤਿਸ
 ੪੨ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਡੀਜੇ; ਅਰ ਉਸ ਡੀਮੀਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੁਲ
 ਅਸੀਂ ਨਿਰੇ ਭੇਰੇ ਆਖਲ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਡੀਜਦੇ, ਕਿੰਉਕਿ ਅਸੀਂ
 ਆਪ ਸੁਲਿਆ ਹੈ, ਅਰ ਜਾਲਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਹ ਠੀਕ ਜਗਤ ਦਾ
 ਬਚਾਉਲਵਾਲਾ ਮਸੀਹ ਹੈ ॥—

੪੩ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਦਿਨ ਪਿੱਛੇ ਉੱਥੋਂ ਤੁਰਕੇ ਜਲੀਲ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ;
 ੪੪ ਕਿੰਉਕਿ ਜਿਸੁ ਨੈ ਆਪ ਹੀ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਪਿਕੰਬਰ ਦਾ
 ੪੫ ਆਪਲੇ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੇ ਜਦ ਉਹ ਜਲੀਲ
 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜਲੀਲੀਆਂ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ, ਕਿੰਉਕਿ
 ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਓਹ ਸਭ ਕੰਮ ਦੇਖੇ ਸੇ, ਜੋ ਉਸ ਨੈ ਯਰੂਸਲਮ ਵਿੱਚ
 ੪੬ ਪਰਬ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕੀਤੇ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਓਹ ਬੀ ਪਰਬ ਨੂੰ ਗਏ
 ਸੇ।

ਤਦ ਜਿਸੁ ਜਲੀਲ ਦੇ ਕਾਨਾ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੈ ਜਲ

ਤੇ ਵੈ ਨ ਬਲਾਈ ਸੀ, ਫੇਰ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕਫਰਨਾਹੁਮ ਵਿੱਚ
 ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਸਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਰੋਗੀ ਸਾ। ਉਸ ਨੈ ਇਹ ਸੁਣਕੇ,
 ਜੋ ਜਿਸੁ ਯਹੂਦਿਯਾ ਤੇ ਜਲੀਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ
 ਗਿਆ; ਅਰ ਉਸ ਦੀ ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਉਹ ਆਕੇ ਡਿਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ
 ਨੂੰ ਅੱਛਾ ਕਰੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਰਨਾਉਂਦਾ ਸਾ। ਤਦ ਜਿਸੁ ਨੈ ਡਿਸ
 ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਸਾਨੀਆਂ ਅਰ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਨਾ ਦੇ-
 ਖੇਗੇ, ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤੀਜੋਗੇ। ਅਮੀਰ ਨੈ ਡਿਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਹੇ
 ਪੁਤ੍ਰ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਅੱਗੇ ਹੀ ਚੱਲ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਡਿਸ
 ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਾਹ; ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਉਸ
 ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਜੋ ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਾ, ਨਿਹਚਾ ਕਰਕੇ
 ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਜੇ ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾ, ਜੋ ਡਿਸ ਦੇ ਚਾਕਰ
 ਡਿਸ ਨੂੰ ਆ ਮਿਲੇ, ਅਰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਲੜਕਾ ਜੀਉਂ-
 ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਨੈ ਉਨਾਂ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇ
 ਸੁਬਿਹਤਾ ਹੋਲ ਲੱਗਾ? ਅਤੇ ਡਿਨੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕਲ
 ਦੁਪਹਿਰ ਪੁਰ ਇੱਕ ਬਜੇ ਤੇ ਡਿਸ ਦਾ ਤਪਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਤਦ
 ਪਿਤਾ ਨੈ ਜਾਣਿਆ, ਕਿ ਇਹ ਉਹੋ ਘੜੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿਸੁ ਨੈ
 ਮੈ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਾ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ
 ਅਰ ਡਿਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਪਤੀਜਿਆ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਨਸਾ-
 ਨੀ ਸੀ, ਜੋ ਜਿਸੁ ਨੈ, ਯਹੂਦਿਯਾ ਤੇ ਜਲੀਲ ਵਿੱਚ ਆਕੇ, ਦਿਖਾ-
 ਲੀ ॥ —

ਇਸ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਬ ਸਾ; ਅਰ ਜਿਸੁ
 ਯਹੂਸਲਮ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਅਰ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿੱਚ ਭੇਡਾਂ ਵਾਲੇ ਦਰ-
 ਵੱਜੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਭਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਖਾ ਵਿੱਚ ਬੈਤਹਸਦਾ
 ਸਦਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਸੇ ਉਸ ਦੇ ਪੰਜ ਦਲਾਨ ਹਨ। ਡਿਨਾਂ ਵਿੱਚ
 ਬਲਹੀਲਾਂ, ਅਨਿਆਂ, ਲੰਗੜਿਆਂ, ਲੂਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਡੀ

੪੧

੪੮

੪੯

੫੦

੫੧

੫੨

੫੩

੫੪

੫
ਕਾਂਡ

੨

੩

੪ ਮੰਡਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਪਾਲੀ ਦਾ ਹਿਲਲਾ ਉਡੀਕਦੇ ਸਨ। ਕਿੰਉਕਿ ਇੱਕ
 ਦੂਤ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਉਸ ਡਾਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਕੇ, ਪਾਲੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦਾ
 ਸਾ; ਫੇਰ ਪਾਲੀ ਦੇ ਹਿਲਲ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ, ਜੋ ਰੋਗੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਸ
 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾ, ਉਸ ਦਾ ਜੋ ਕੁਛ ਰੋਗ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਤਿਸ ਤੇ ਚੰਗਾ
 ੫ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅਰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਸਾ ਜੋ ਅਠੱਤੀਆਂ ਬਰਸਾਂ ਤੇ
 ੬ ਬਲਹੀਲ ਸਾ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਕੇ, ਅਤੇ
 ਇਹ ਜਾਲਕੇ, ਜੋ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੇ ਇਸ ਵਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ,
 ੭ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕਿਆ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ? ਤਿਸ
 ਬਲਹੀਲ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਮੇਰਾ ਕੋਈ
 ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਜਾਂ ਪਾਲੀ ਹਿਲੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਡਾਲ ਵਿੱਚ ਉਤਾ-
 ਰੇ; ਅਰ ਜਦ ਲਗ ਮੈਂ ਆਪ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੇਤੇ ਅੱਗੇ
 ੮ ਉੱਤਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਉੱਠ, ਅਰ ਆਪ-
 ੯ ਨੀ ਮਜ਼ੇਲੀ ਚੱਕਕੇ ਚੱਲ। ਅਤੇ ਉਵੇਂ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ;
 ੧੦ ਅਰ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ੇਲੀ ਚੱਕਕੇ ਚਲਕੇ ਲੱਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਬਤ
 ਦਾ ਦਿਨ ਸਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੈ ਤਿਸ ਚੰਗੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ
 ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਇਹ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ; ਤੈ ਨੂੰ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ
 ੧੧ ਮਜ਼ੇਲੀ ਚੱਕਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਂ। ਉਸ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਜਿਸ
 ਨੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਤਿਸੀ ਨੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਆਪਣੀ
 ੧੨ ਮਜ਼ੇਲੀ ਚੱਕਕੇ ਚੱਲ। ਉਪਰੰਦ ਉਨਾਂ ਨੈ ਤਿਸ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿ
 ਜਿਸ ਨੈ ਤੈ ਨੂੰ ਮਜ਼ੇਲੀ ਚੱਕਕੇ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਸੇ ਕੋਲ ਹੈ?
 ੧੩ ਪਰ ਉਹ ਜੋ ਅੱਛਾ ਹੋਇਆ ਸਾ, ਨਹੀਂ ਜਾਲਦਾ ਸਾ, ਕਿ ਉਹ
 ਕੋਲ ਹੈ; ਕਿੰਉਕਿ ਜਿਸੁ ਉਸ ਭੀੜ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਟਲ ਗਿਆ
 ੧੪ ਸਾ। ਇਸ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇ-
 ਆ, ਅਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇਖ, ਹੁਲ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਫੇਰ
 ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀਂ, ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਤੂੰ ਉਸ ਤੇ ਬੁਰੀ ਵਿਪਤਾ

ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਰਥ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਸੋ ਜਿਸੁ ਹੈ। ਉਪ-
 ਰੰਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ, ਅਰਥ ਤਿਸ ਦੀ ਕਤਲ
 ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਏ; ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਇਹ ਕੰਮ
 ਕੀਤਾ ਸਾ। ਪਰ ਜਿਸੁ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ
 ਹੁਲ ਲਗ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਯਹੂ-
 ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਹੀ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਨੇ
 ਨਿਰਾ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਟਾਲਿਆ, ਬਲਕ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਆਖਕੇ, ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ
 ਕੀਤਾ। ਉਪਰੰਦ ਜਿਸੁ ਨੇ ਉੱਤਰ ਵੇਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਮੈਂ
 ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੋ ਕੁਛ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦਾ
 ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਝ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕ-
 ਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੋ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੋ ਸੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬੀ ਉਦੋਂ ਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਤਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥ ਜੋ ਕੰਮ
 ਉਹ ਆਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੋ ਏ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਇ-
 ਨਾਂ ਤੇ ਵਧੇ ਕੰਮ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਚੰਭਾ ਕਰੋ। ਕਿਉਂ-
 ਕਿ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪਿਤਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦਾ ਅਰਥ ਜਿਵਾਲ-
 ਦਾ ਹੈ, ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬੀ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵਾਲਦਾ
 ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਤਾ ਕਿਸੀ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ
 ਨੇ ਸਾਰਾ ਨਿਆਉਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸੱਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਦਾ ਅਦਬ ਕਰਨ: ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪਿਤਾ ਦਾ ਅਦਬ ਕਰਦੇ ਹਨ।
 ਜੋ ਕੋਈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਾ ਅਦਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸੋ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬੀ ਜਿਨ
 ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਅਦਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਚ
 ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਭੇਜਣ ਵਾਲੇ ਪੁਰ ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ, ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਲ ਉਸ ਦਾ ਹੈ,

੧੫

੧੬

੧੭

੧੮

੧੯

੨੦

੨੧

੨੨

੨੩

੨੪

੨੫ ਅਰ ਤਿਸ ਪੁਰ ਸਜਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਸਗਵਾਂ ਮੋਤ ਤੇ
 ਛੁੱਟਕੇ ਜੀਉਲ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ
 ਹਾਂ, ਕਿ ਉਹ ਸਮਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਲਕ ਹੁਲੇ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਰਦੇ ਪਰ-
 ੨੬ ਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁਤ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨਗੇ, ਅਰ ਸੁਣਕੇ ਜੀਉਲਗੇ। ਇਸ
 ਲਈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪਿਤਾ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜੀਉਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਸੀ
 ਤਰਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁਤ ਨੂੰ ਬੀ ਵੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜੀਉਲ
 ੨੭ ਰੱਖੇ; ਅਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਦਾ ਬੀ ਵੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ
 ੨੮ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਅਚੰਭਾ ਨਾ ਕਰੋ;
 ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਓਹ ਸਭ ਜੋ ਸਮਾ-
 ਪਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤਿਸ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨਗੇ, ਅਰ ਨਿਕਲ ਆਉਲ-
 ੨੯ ਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੇ ਜੀਉਲ ਲਈ, ਅਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ
 ੩੦ ਮੰਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਓਹ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਲਈ ਉੱਠਨਗੇ। ਮੈਂ ਆਪ ਤੇ
 ਆਪ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜੇਹਾ ਮੈਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਤੇਹਾ ਹੀ
 ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਰ ਮੇਰਾ ਨਿਆਉਂ ਸੱਚਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ
 ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਰਜੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਂ
 ੩੧ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਭਾਲਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁਰ ਆਪੇ ਸਾ-
 ੩੨ ਖੀ ਦੇਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖੀ ਮੰਨਣ ਜੋਗ ਨਹੀਂ। ਵੁਜਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਪੁਰ ਸਾਖੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਜੋ ਸਾਖੀ ਉਹ
 ੩੩ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਸੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ,
 ੩੪ ਅਰ ਤਿਸ ਨੇ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਬਾਬਤ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਮੈਂ
 ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਸਾਖੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ
 ੩੫ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤ ਪਾਓ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਅਰ ਚਮਕ-
 ਦਾ ਦੀਵਾ ਸਾ; ਅਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੰਦੇ ਸੇ, ਜੋ ਥੁਹੜਾ ਚਿਰ ਤਿਸ ਦੇ
 ੩੬ ਚਾਨਣ ਤੇ ਮਗਨ ਹੋਵੋ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਸਾਖੀ ਨਾਲੋਂ
 ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਡੀ ਸਾਖੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਕੰਮ ਜੋ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਂ ਨੂੰ